

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/174/2024
Identifikačné číslo spisu:	1318204432
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1318204432.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jany Haluškovej v spore žalobcu: S. X., narodený XX. XX. XXXX, K., U.Á. XX, proti žalovanému: K. C., narodený XX. XX. XXXX, D., W. XX, zastúpený: AKKB, spol. s r. o., Bratislava, Štefánikova 18, v mene ktorej koná JUDr. Marianna Kohútová Bérešová, o zaplatenie 1.600 eur s prísl., vedenom na bývalom Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 21C/86/2018 o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. mája 2024 sp. zn. 7Co/113/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 18. februára 2022 č. k. 21C/86/2018 - 195 rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 500 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 500 eur od 21. 08. 2018 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). V zostávajúcej časti súd žalobu zmieta (II. výrok). Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (III. výrok).

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že z vykonaného dokazovania mal súd preukázané a medzi stranami sporu bolo nesporné, že na základe obhliadky žalobcom bytu na W. XX v D. vlastnícky patriacemu žalovanému s manželkou došlo medzi žalobcom a žalovaným v septembri - októbri 2016 v súlade s § 631 OZ k uzavretiu Zmluvy o dielo, ktorej predmetom bolo vykonanie elektroinštalačných prác v lehote do konca decembra 2016. V konaní mal súd nesporne preukázané, že cena za dielo bola sporovými stranami dohodnutá na 1.000 eur za práce i materiál, ako i skutočnosť, že do dnešného dňa uhradil žalovaný žalobcovi celkovo 500 eur (300 eur na začiatku vykonávania prác za materiál a v marci-apríli 2017 sumu 200 eur vybratých z bankomatu).

Súd v konaní nemal preukázané, že by zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným vznikol na základe písomnej Zmluvy o dielo zo dňa 15. 10. 2016, ktorú k žalobe pripojil žalobca, nakoľko len voľným okom je zrejmé, že na predmetnej Zmluve o dielo nie je podpis žalovaného. Sice podpis za objednávateľa je

podobný podpisu manželky žalovaného, avšak skutočne len podobný, nie pravý.

Žalobca, na ktorom je dôkazné bremeno, nepreukázal v konaní, žeby voči žalovanému mal pri podaní žaloby nárok na zaplatenie sumy 1.600 eur, nakoľko v priebehu konania žalobca menil svoje výpovede ohľadne úhrady ceny za dielo. V písomnej žalobe uvádzal, že žalovaný mu neuhradil žiadnu sumu, neskôr uvádzal, že mu žalovaný na materiál zaplatil na začiatku prác 300 eur a následne v roku 2017 pri stretnutí pri Metre mu z bankomatu uhradil 200 eur. Súd mal nepriamo preukázané skutočnosti ohľadne úhrady určitej sumy za dielo aj z telefonického rozhovoru žalovaného a svedka Mgr. N. X., syna žalobcu, ktorý potvrdil, že nejakú sumu za dielo žalovaný žalobcovi zaplatil.

Súd neuveril výpovedi svedka Š., švagra žalovaného ohľadne jeho svedectva, že bol prítomný pri odovzdávaní tri alebo štyri krát po 300 eur alebo 400 eur žalovaným žalobcovi v predmetnom byte a že celkovo bol svedkom vyplatenia v hotovosti sumy 1.050 eur, pretože by bolo náhodné, že výlučne práve za prítomnosti svedka by došlo k vyplácaniu žalovaným žalobcovi ceny za materiál a práce, navyše sa jedná o švagra žalovaného, preto výpoveď uvedeného svedka sa súdu nejavila dostatočne vierohodná. Navyše aj tvrdenia žalovaného, že so žalobcom boli dohodnutí na celkovej sume za dielo i materiál vo výške 1.000 eur, žalovaný by potom v telefonickom rozhovore so svedkom Mgr. X., synom žalobcu, netvrdil, že si je vedomý svojej povinnosti doplatiť za dielo.

1.2. Tvrdenia žalovaného ohľadne nekvality vykonaných elektroinštalačných prác súd v konaní vyhodnotil ako irelevantné, nakoľko žalovaný sa reklamácie vád diela v zákonnej lehote, resp. nikdy nedomáhal u žalobcu, sám žalovaný uviedol, že toto od žalovaného nežiadal, preto súd celú situáciu vyhodnotil tak, že predmetné dielo bolo žalobcom žalovanému odovzdané riadne a žalobcovi tak prináleží odmena za vykonané dielo. Vzhľadom k tomu, že súd teda mal preukázané, že žalovaný uhradil do dnešného dňa žalobcovi sumu 500 eur, súd v zmysle § 631, § 634 OZ zaviazal žalovaného na zaplatenie zostávajúcej dohodnutej ceny za dielo, ktorá v konaní nebola sporná, a to vo výške 500 eur. Zároveň v zmysle § 517 ods. 1, 2 OZ súd priznal žalobcovi voči žalovanému aj zákonný úrok z omeškania podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. odo dňa nasledujúceho po obdržaní žaloby a platobného rozkazu zo súdu, t. j. od 21. 08. 2018 do zaplatenia, kedy sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu. Súd nemal preukázané, že by sa žalovaný dostal do omeškania dňa 01. 05. 2017, dokonca ani na základe výziev na úhradu pohľadávky zo dňa 09. 10. 2017, 12. 06. 2018 s možnosťou jej úhrady do 7 dní, nakoľko žalobca nepreukázal, že by tieto výzvy boli skutočne žalovanému doručené, príp. že by ich tento odmietol prevziať.

1.3. Keďže žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia istiny 1.600 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 01. 05. 2017 do zaplatenia. Z vyššie uvedených dôvodov súd preto žalobu v prevyšujúcej časti priznanej čiastky s príslušenstvom zamietol ako nedôvodnú.

1.4. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že v konaní pomerne úspešnému žalobcovi i žalovanému nepriznal ich náhradu.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 29. mája 2024 sp. zn. 7Co/113/2022 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutom výroku I., potvrdzuje (výrok I.). Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutom výroku III. mení tak, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 37,50 % (výrok II.). Žalobca má proti žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania (výrok III.).

2.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že vo vzťahu k odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP (t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo.

2.2. Vo vzťahu k námietkam odvolateľa, že žalobca mu nevydal potvrdenie o prevzatí objednávky, odvolací súd uvádza. Ust. § 632 Občianskeho zákonníka ukladá zhotoviteľovi, v prípade, ak nedôjde k zhotoveniu diela na počkanie, povinnosť vydať objednávateľovi písomné potvrdenie o prevzatí

objednávky. Nenaplnenie citovanej povinnosti však neznamená, že zmluva o dielo je neplatnou, príp. že k jej uzavretiu nedošlo. Účelom písomného potvrdenia je osvedčiť prijatie objednávky a skutočnosti, ktoré má písomné potvrdenie obsahovať, a to označenie predmetu diela a jeho rozsah, cenu za vykonané dielo a čas jeho zhotovenia. Nevydanie písomného potvrdenia o prevzatí objednávky nezakladá a ani nevedie k záveru o neplatnosti zmluvy, ani k záveru o tom, že by zmluva nemala vzniknúť (viď závery z rozhodnutia pod Cpj 39/1988, R 12/1989, NS ČR). Písomné potvrdenie o prevzatí objednávky má charakter jednostranného právneho úkonu, nepredstavuje písomnú formu zmluvy (dvojstranného právneho úkonu dvoch zmluvných strán), ale je len osvedčením o už uzavretej zmluve. Účelom potvrdenia je umožniť objednávateľovi, aby preukázal, čo je obsahom zmluvy. Ak dôjde k súdnemu sporu, nie objednávateľa, ale dodávateľa zaťažuje pre prípad, že nevydal objednávateľovi písomné potvrdenie o prevzatí objednávky - povinnosť dôkazná, teda povinnosť preukázať, čo bolo obsahom ústnej zmluvy, že zmluvné strany dojednali predmet opravy a cenu opravy (odplatnosť) ako obligatórnu náležitosť platnej ústnej zmluvy, uvedené vecné otázky sa napokon stali aj predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie a posudzovania. Nakoľko žalobca nevydal žalovanému ako objednávateľovi písomné potvrdenie o prevzatí objednávky s náležitosťami v citovanom ustanovení Občianskeho zákonníka, dôkazné bremeno zaťažovalo žalobcu, v ktorého záujme je preukázanie pravdivosti ním tvrdených skutočností, zakladajúcich ním tvrdené právo. Na druhej strane žalovaného zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní skutočností, ktoré vylučujú existenciu uplatňovaného práva, ak jeho existenciu žalobca preukázal (tak napr. rozhodnutia sp. zn. 2Cdo/256/2012, 8Cdo/140/2018).

2.3. Tak ako súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania správne konštatoval, medzi stranami bola ústne uzavretá zmluva o dielo, predmetom, ktorej bolo vykonanie elektroinštalačných prác v byte žalovaného, čo žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie ani v podanom odvolaní nespороval. Nespornou je i skutočnosť, že medzi stranami bolo dojednané, že žalobcovi patrí za vykonanie diela odmena, t. j. zmluva bola dojednaná ako odplatná, ktorej výška a dôvodnosť žalobcom uplatňovaného nároku bola v konaní spornou.

2.4. Odvolací súd má po zopakovaní dokazovania v potrebnom rozsahu za to, že vykonané dokazovanie viedlo k jednoznačnému záveru, že medzi stranami došlo k uzavretiu ústnej zmluvy o dielo, predmetom ktorej bolo vyhotovenie elektroinštalačných prác v byte žalovaného na ulici W. XX v D., za dojednanú cenu 1.000 eur, ktoré mali byť žalobcom vykonané do polovice januára 2017 (dňa 18. 01. 2017 montáž kuchynskej linky). Preto i keď zo strany žalobcu nedošlo k vydaniu potvrdenia (§ 632 Občianskeho zákonníka), uvedené nebolo podmienkou platnosti zmluvy o dielo. Vo vzťahu k námietkam žalovaného, že žalobca dielo nevykonal riadne, t. z. v celom rozsahu, argumentujúc tým, že žalobca nezrealizoval „pripojenie trojfázového ističa“, odvolací súd poukazuje na znenie Prílohy č. 1 k Zmluve o pripojení odberného miesta elektrického zariadenia žiadateľa do distribučnej sústavy zo dňa 14. 11. 2016 (ďalej len „Príloha č. 1“). Z obsahu Prílohy č. 1 vyplýva povinnosť žalovaného zabezpečiť vybudovanie novej elektrickej prípojky z hlavného domového vedenia bytového domu W.X. XX, vrátane elektromerného rozvádzača spotreby elektriny i vybudovanie nového hlavného trojfázového ističa pred elektromerom, meracieho miesta pre priame meranie spotreby elektriny a elektrickej inštalácie meradla spotreby elektriny až po odberné miesto a v neposlednom rade i vypracovanie správy z odbornej prehliadky a odbornej skúšky (revíznej správy) vybudovaného odberného miesta. T. z. vykonanie celého radu na seba nadväzujúcich činností na to, aby žalovaný mohol nainštalovanú elektrokera mickú varnú dosku napojiť na „trojfázový istič“, zohľadniac pritom potrebu získať súhlas správcu domu so zriadením trojfázového odberu, ako i skutočnosť, že pred vykonaním zásahu do elektrickej inštalácie bytového domu, kedy bolo potrebné odplombovať časť elektrického zariadenia, túto skutočnosť bol žalovaný povinný telefonicky ohlásiť Západoslovenskej distribučnej, a.s. Preto pokiaľ žalovaný svoju argumentáciu, že žalobca bol povinný vybudovať aj „trojfázový istič“ založil na tom, že požiadal o zmenu počtu fáz „súhlas s pripojením na trojfázový istič“, je potrebné uviesť, že udelenie súhlasu Západoslovenská distribučná, a.s. vyžadovalo splnenie viacerých súvisiacich činností, a to i aktívnu účasť žalovaného (napr. zabezpečenie súhlasu správcu), vo vzťahu ku ktorým žalovaný v konaní neuvádzal skutkové tvrdenia a ktorých splnenie v konaní ani nebolo preukázané. Pokiaľ odvolateľ namieta kvalitu vykonaných elektroinštalačných prác je nutno pripomenúť, že žalovaný v konaní neunesol dôkazné bremeno, že by ním uvádzané vady diela reklamoval u žalobcu v zákonnej lehote.

2.5. Vychádzajúc tak z vyššie uvedeného možno súhlasiť so závermi súdu prvej inštancie, že žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie dojednanej sumy za dielo vo výške 1.000 eur, bolo tak na žalovanom, aby

preukázal, že dojednanú cenu žalobcovi uhradil. Aby účastník mohol splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností účastníkom, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak účastník nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočností rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre účastníka väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon účastníkom ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t. j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena.

2.6. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie ako i zo zopakovaného dokazovania pred odvolacím súdom, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný uhradil žalobcovi len časť dojednanej sumy v rozsahu 500 eur. Pokiaľ žalovaný poukazoval na výsluch svedka S. Š., ktorý uviedol, že určite „zazrel“ ako 3-4x žalovaný vypláca žalobcovi 300-400 eur, nutno uviesť, že svedok bližšie neuviedol, kedy konkrétne malo k úhrade dôjsť, nebol bezprostredne tejto úhrady účastný a zároveň dôveryhodnosť ním uvádzaných skutočností spochybňuje vyjadrenie žalobcu, že svedka S. Š.V. videl len 1 krát. Prevzatie peňazí žalobcom za účasti svedka S. Š. nebolo potvrdené ani výsluchom svedka Mgr. N. X. (syna žalobcu), ktorý žalobcovi pri realizácii prác pomáhal. Zvažujúc dôsledne skutkové tvrdenia strán sporu a vykonané dokazovanie má odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie za to, že ani po zopakovaní dokazovania v potrebnom rozsahu nemožno prisvedčiť odvolacej argumentácii žalovaného, že v konaní uniesol dôkazné bremeno preukazujúce úhradu dojednanej sumy.

2.7. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného nepovažoval odvolací súd pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, majú za to, že s nimi nie je potrebné sa osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne).

2.8. Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správy potvrdil.

2.9. Ako dôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku odvolateľa vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania (výrok III.). Vychádzajúc z ust. § 255 ods. 1 CSP (súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jeho úspechu vo veci) v spojení s ust. § 262 ods. 1 a 2 CSP (o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí). Žalobca bol úspešný v časti 500 eur t. j. 31,25 % (500 eur zo sumy 1.600 eur) a žalovaný v časti 1.100 eur t. j. 68,75 % (1.100 eur zo sumy 1.600 eur) možno konštatovať, že v konaní mal úspešnejší žalovaný čistý úspech v rozsahu 37,50 %. Na základe uvedeného odvolací súd výrok III. o nároku na náhradu trov konania podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 37,50 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2.10. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP (súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jeho úspechu vo veci) v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP (o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí) a § 396 ods. 1, 2 CSP a rozhodol tak, že žalobca má proti žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

3.1. Máme za to, že rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré má charakter rozhodnutia vo veci samej, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesne práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP.

Predloženie sfalšovanej zmluvy o dielo a zavádzanie súdu: Žalobca nielenže predložil súdu neoprávnenú a nepravdivú žalobu, ale tiež sfalšovanú zmluvu o dielo. Tento čin predstavuje ďalší pokus o marenie spravodlivosti. Hoci prvoinštančný súd zistil, že predložená zmluva je falošná, a toto zistenie uviedol aj v samotnom rozsudku, je zarážajúce, že napriek tomu žalobcovi priznal nárok na plnenie. V tomto prípade išlo o pokus o marenie spravodlivosti falošnou zmluvou zo strany žalobcu, o opakovanú krivú výpoveď. Napriek tomu, že súd má povinnosť, keď zistí, že ide o trestný čin oznámiť túto skutočnosť príslušným orgánom činným v trestnom konaní (OČTK), ktorým žalobca túto falošnú zmluvu taktiež predložil. Súd však postupoval opačne a priznal páchatelovi nepreukázaný nárok.

Súd neprihliadal ani na nesplnenie povinností žalobcu podľa § 632 OZ: Žalobca mal podľa tohto ustanovenia povinnosť vydať žalovanému písomne potvrdenie o prevzatí objednávky, čo však neurobil. Čím nepreukázal uzatvorenie a obsah zmluvy o dielo zákonným spôsobom. Predložil len sfalšovanú zmluvu.

Nesprávne vyhodnotenie dôkazov: Súd priznal žalobcovi nárok na základe nahrávky, v ktorej sa spomína suma 500 eur, ale ignoroval ďalšie údaje z tej istej nahrávky, ktoré uvádzajú iné údaje. Tento selektívny prístup súdu vzbudzuje pochybnosti o jeho nestrannosti. Mimochodom použitie nahrávky, ktorá bola vyhotovená za jednostranne pripravených okolností žalobcom sme namietali v súlade so zákonom, s čím sa súd taktiež nevysporiadal.

Reklamácia väd: Žalovaný opakovane reklamoval vady spôsobené žalobcom pri vykonávaní elektroinštalácie, vrátane nesprávneho fázovania, poškodených kachličiek a vypínačov a pod. Súd tieto dôkazy ignoroval, aj keď boli riadne preukázané, nijak sa s nimi nevysporiadal. Žalovaný tiež reklamoval nevybudovanie trojfázového ističa, ktoré bolo súčasťou dohody so žalobcom, čo preukázal zmluvou s elektrárňami, ktorej predloženie pri zadaní práce žalobca nepoprel, no súd túto skutočnosť prehliadol. Išlo o podstatné nedostatky, vďaka ktorým žalovaný nemohol užívať výsledky práce žalobcu. Ide o podstatné dôvody a dôkazy, ktoré súd nijak nevyhodnotil, ani sa nimi nezaoberal.

Záverom je zrejmé, že súd vo svojom rozhodnutí viackrát zvýhodnil žalobcu na úkor žalovaného, ignoroval dôkazy a porušil zákonné povinnosti, čo výrazne spochybňuje spravodlivosť a nestrannosť jeho rozhodnutia. Súd rozhodol bez akéhokoľvek racionálneho vyhodnotenia dôkazov, z jeho rozhodnutia pri žiadnej možnej interpretácii nevyplyvajú prijaté skutkové závery. Napadnuté rozhodnutie vo veci samej je extrémne nelogické aj so zreteľom na preukázané faktické a právne skutočnosti a nevychádza zo zisteného skutkového stavu. Ide o arbitrárne rozhodnutie, ktoré predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu žalovaného a taktiež jeho práva na spravodlivý súdny proces.

K porušeniu práva na spravodlivý proces žalovaného došlo aj tým, že Krajský súd v Bratislave svojím rozhodnutím sp. zn. 7Co/113/2022, zo dňa 29. 05. 2024, rozhodol tak, že žalobcovi priznal 100 % nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v odvolacom konaní. Toto rozhodnutie považujeme za značne nelogické a nerešpektujúce § 255 CSP, podľa ktorého by mala byť náhrada trov konania priznaná strane podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Naše odvolanie smerovalo proti dvom veciam: 1. proti výroku vo veci samej a 2. proti výroku o trovách konania, ktoré nám prvoinštančný súd nepriznal. V časti 2. nášho odvolania, sme boli plne úspešní a v súlade s naším odvolaním nám odvolací súd priznal trovy konania za prvoinštančné konanie presne v pomere k nášmu úspechu. Teda v časti trov konania bolo naše odvolanie úspešné. Dá sa teda povedať, že odvolacie konanie bolo z našej strany úspešné na 50 %, keďže v časti výroku o trovách konania sme boli plne úspešní. Preto považujeme napadnuté rozhodnutie aj v časti, kde priznáva trovy konania v odvolacom konaní výhradne žalobcovi za rozhodnutie nezákonné a arbitrárne, ktoré nemá oporu v zákone.

Napadnuté rozhodnutie súdu je arbitrárne, nezákonné, nespravodlivé a jeho závery neudržateľné, následkom čoho došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súdom vyvedené závery sú svojvoľné, neodôvodnené, neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň majú za následok porušenie práva

žalovaného na spravodlivý proces. V tomto prípade bola značne narušená právna istota žalovaného, čo výrazne naruša nie len dôveru žalovaného v spravodlivosť právo žalovaného na súdnu a inú právnu ochranu.

Zároveň s ohľadom na nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, na okolnosti, keď žalobca si dovoľil sfalšovanú Zmluvu o dielo nie len predložiť súdu, ale predložil ju aj na políciu a snažil sa ublížiť sfalšovanými klamstvami v zmluve žalobcovi aj prostredníctvom OČTK. Žiadame Najvyšší súd ako záštitu zákonnosti v tomto štáte, aby odsúdil takýto postup súdu a ochránil žalovaného pred zneužitím práva, lži, ako aj samotného súdu proti nemu. Keď každý by si mal byť vedomý, že nie je možné falšovať dôkazy a predkladať ich súdu. Ak súd takéto dôkazy neodmietne, /nepodá ani trestné oznámenie/ ale naopak falšovateľovi prizná „odmenu“ napriek tomu, že súd vysloví, že vie o sfalšovaní dôkazov - ide o absolútne nebezpečný precedens, ktorý skutočne môže zvrátiť spravodlivosť v tomto štáte na „nespravodlivosť“ v rozhodnutiach súdov. Takýto postup vnímame ako veľmi nebezpečný, skutočne dôvod hodný osobitného zreteľa a žiadame preto, aby dovolací súd postupoval v súlade s ust. § 444 ods. 1 CSP a odložil vykonateľnosť rozhodnutia vo veci samej.

3.2. Dovolací návrh: Na základe vyššie uvedených dôvodov, navrhujeme, aby dovolací súd vydal nasledovné rozhodnutie:

I. Súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 7Co/113/2022, zo dňa 29. 05. 2024 ruší v celom rozsahu a vec vracia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

II. Najvyšší súd Slovenskej republiky odkladá vykonateľnosť rozhodnutia Krajského súdu Bratislava sp. zn. 7Co/113/2022, zo dňa 29. 05. 2024, až do právoplatnosti nového rozhodnutia vo veci samej.

III. Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Žalobca sa k dovolaniu žalovaného nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 05. marca 2025 sp. zn. 5Cdo/174/2024 návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. mája 2024 sp. zn. 7Co/113/2022 nevyhovel.

5.1. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) dospel k názoru, že návrh žalovaného na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia nie je dôvodný, pretože v prejednávanej spore nezistil existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa tak, ako to predpokladá citované ustanovenie CSP. Účelom inštitútu odkladu vykonateľnosti rozhodnutia je ochrana dovolateľa pred nepriaznivými účinkami dovolaním napadnutého rozhodnutia, avšak v súdnej veci zo skutočností uvádzaných žalovaným v návrhu na odklad vykonateľnosti rozhodnutia nevyplýva, že predpoklady na vydanie takéhoto rozhodnutia sú dané.

5.2. Najvyšší súd so zreteľom na uvedené návrhu žalovaného na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia nevyhovel.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

7. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Posudzujúc dovolanie podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) má dovolací súd za to, že dovolateľ namieta existenciu vady zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom

spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov [porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03]. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. V súvislosti s námietskou dovolateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

12. Je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

13. V súdnej veci odvolací súd preskúmal mal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP), predmetom odvolacieho konania bol výrok I. a závislý výrok III. o trovách konania, výrok II. ako odvolaním nenapadnutý nadobudol právoplatnosť. Odvolací súd na

prejednávaniu veci v súlade s ustanovením § 384 ods. 1 CSP a 385 ods. 1 CSP nariadil pojednávanie na deň 29. 05. 2024 za účasti sporových strán, zopakoval dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie odvolacieho súdu, a to listinami založenými v súdnom spise za súčasného splnenia podmienok podľa § 204 CSP veta za bodkočiarkou, prečítaním zápisníc z pojednávania, na ktorých je zaznamenaný súdom prvej inštancie vykonaný výsluch svedkov (Mgr. N. X., S. Š., ako aj strán sporu a ich právnych zástupcov), pričom strany sporu podľa ich prednesu na odvolacom pojednávaní na svojich vyjadreniach (písomných, ústnych) vykonaných v súdnom spore zotrvali. Právne posúdenie odvolacieho súdu bolo vybudované na skutkových zisteniach urobených z dôkazov, ku ktorým sa strany sporu podľa priebehu konania na súde prvej inštancie aj pred odvolacím súdom (zopakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu - listiny, záznam z telefonického hovoru a zápisnice z pojednávania) mali možnosť vyjadriť a na tieto dôkazy reagovať. Odvolací súd nevzhliadol potrebu zopakovať dokazovanie výsluchom svedkov, nakoľko títo boli v dostatočnom rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutkového stavu vypočutí súdom prvej inštancie. Preto postačovalo podľa názoru odvolacieho súdu iba prečítanie zápisníc obsahujúcich výpovede týchto svedkov.

Vo vzťahu k námietkam dovolateľa, že žalobca mu nevydal potvrdenie o prevzatí objednávky odvolací súd uviedol, že nenaplnenie citovanej povinnosti neznamená, že zmluva o dielo je neplatnou, prípadne, že k jej uzavretiu nedošlo. Nevydanie písomného potvrdenia o prevzatí objednávky nezakladá ani nevedie k záveru o neplatnosti zmluvy ani k záveru o tom, že by zmluva nemala vzniknúť.

Odvolací súd konštatoval, že medzi stranami bola ústne uzavretá zmluva o dielo, predmetom ktorej bolo vykonanie elektroinštalačných prác v byte žalovaného, čo žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie ani v podanom odvolaní nespороval. Nespornou je i skutočnosť, že medzi stranami bolo dojednané, že žalobcovi patrí za vykonanie diela odmena, t. j. zmluva bola dojednaná ako odplatná, ktorej výška a dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku bola v konaní spornou.

Odvolací súd ďalej uviedol, že po zopakovaní dokazovania došiel jednoznačne k záveru, že medzi stranami došlo k uzavretiu ústnej zmluvy o dielo, predmetom ktorej bolo vyhotovenie elektroinštalačných prác v byte žalovaného na ulici W.J. XX v D. za dojednanú cenu 1.000 eur. Preto i keď zo strany žalobcu nedošlo k vydaniu potvrdenia, uvedené nebolo podmienkou platnosti zmluvy o dielo. Poukázal na znenie prílohy č. 1 k Zmluve o pripojení odberného miesta elektrického zariadenia žiadateľa do distribučnej sústavy zo dňa 14. 11. 2016. Z obsahu prílohy č. 1 vyplýva povinnosť žalovaného zabezpečiť vybudovanie novej elektrickej prípojky z hlavného domového vedenia bytového domu W. XX vrátane elektromerného rozvádzača spotreby elektriny i vybudovanie nového hlavného trojfázového ističa pred elektromerom, meriaceho miesta pre priame meranie spotreby elektriny a elektrickej inštalácie meradla spotreby elektriny až po odberné miesto a v neposlednom rade i vypracovanie správy z odbornej prehliadky a odbornej skúšky (revízne správy) vybudovaného odberného miesta.

Ďalej odvolací súd uviedol, že možno súhlasiť so závermi súdu prvej inštancie, že žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie dojednanej sumy za dielo vo výške 1.000 eur, bolo tak na žalovanom, aby preukázal, že dojednanú cenu žalobcovi uhradil.

Vykonaným dokazovaním pred súdom prvej inštancie, ako aj zo zopakovaného dokazovania pred odvolacím súdom dospel k záveru, že žalovaný uhradil žalobcovi len časť dojednanej sumy v rozsahu 500 eur. Pokiaľ žalovaný poukazoval na výsluch svedka S. Š., ktorý uviedol, že určite zazrel ako 3 - 4 krát žalovaný vypláca žalobcovi 300 - 400 eur nutno uviesť, že svedok bližšie neuviedol, kedy konkrétne malo k úhrade dôjsť, nebol bezprostredne tejto úhrady účastný a zároveň dôveryhodnosť ním uvádzaných skutočností spochybňuje vyjadrenie žalobcu, že svedka S. Š. videl len 1 krát. Prevzatie peňazí žalobcom za účasti svedka S.R. Š. nebolo potvrdené ani výsluchom svedka Mgr. N. X. (syna žalobcu), ktorý žalobcovi pri realizácii prác pomáhal. Odvolací súd mal zhodne so súdom prvej inštancie za to, že ani po zopakovaní dokazovania v potrebnom rozsahu nemožno prisvedčiť odvolacej argumentácii žalovaného, že v konaní uniesol dôkazné bremeno preukazujúce úhradu dojednanej sumy.

Ako dôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku dovolateľa vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania (výrok III.). Konštatoval, že v konaní bol úspešnejší žalovaný, čistý úspech v rozsahu 37,50 %. Na základe uvedeného zmenil výrok tak, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 37,50 %.

Dovolací súd je toho názoru, že odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli

k prijatému rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za zjavne neodôvodnený. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania, podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa, po obsahovej stránke, odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. V súdnej veci sú z rozhodnutia odvolacieho súdu zrejme úvahy, ktoré ho viedli k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a s odvolacími námietkami dovolateľa.

14. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Prieskum skutkových zistení zo strany dovolacieho súdu spočíva iba v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v súdnej veci nezistil.

15. Dovolací súd uzatvára, že konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľom namietanou vadou vyplývajúcou z ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

16. Dovolania dovolateľa namietajúce vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP je prípustné, ale nie je dôvodné. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie zamietol (§ 448 CSP).

17. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi (§ 453 ods. 1 v spojení s § 225 ods. 1 CSP) dovolací súd trovy dovolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy nevznikli.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.